

Na prigovarjanje gospoda Kordina sem se izšolal za učitelja. Velikokrat mi je rekel: »Navedno ljudstvo učiti velja toliko, kakor da deliš kruh lačnim siromakom.«

Slušal sem njegov nasvet.

Črez nekoliko let sem prišel za učitelja v svoj domači kraj. V svoji oporoki je določil gospod Kordin svojo hišo z vrtom v šolske namene.

Vrt je odločen za igrišče šolskim otrokom. Po votlinah, dolbinah, rogovilah treh orjaških hrušk pa še vedno gnezdzijo in vale trščate sinice, skromni meniščki, vitkorasle modroglavke, šegavi brglezi, lahkokrili ščinkovci, gibke tresorepke in brbljavi škorci. To vam je letanja, čvrčanja in petja; vmes še pritisnejo vsiljivi, kričeči vrabci. Pod hruškami pa se giblje nepokojna šolska mladež, da bi človek oglušil od tega krika in vika.

Hruške so od silne starosti že votle. Prihaja pomlad za pomladjo, a vedno manj je zelenja, še manj pa cvetja na njih. Kadar popiha močnejši veter, tako sumljivo zastočejo stare veje, in marsikatera preperela veja pozimi obtežena s snegom zdrči z glasnim truščem na tla. Bojim se trenutka, ko bodo popolnoma onemogle. Preskrbel sem jim naslednic istega rodu. Zasadil sem jih s šolarji s presrčno željo, da bi tudi te zrastle tako mogočno, da bi tudi še poznejšemu rodu delale toliko veselja, kakor so delale te orjakinje gospodu Kordinu, meni in mojim šolarjem.

V prostih urah tako rad polegam na mehko travo pod njimi. V vrhovih pa tako ljubko šepčejo redki listi kakor bi mi pripovedovali lepo povest o dobroti srca. Gledam tja proti nebu in molim k Večnemu, da bi vsem otrokom, ki so mi izročeni v odgojo, podelil, povečal in ohranil dobroto srca . . .

Pred nevihto.

*Zašumeli lesi,
zašumeli tihi,
kot na koru mi molili
črni bi menihi.*

*Čuvaj, Bog nas silni,
čuvaj naša polja,
naj od njih odvrne točo
sveta Tvoja volja!*

*Čuvaj, Bog nas silni,
čuvaj naše hrame,
da srđita tvoja strela
ognja v njih ne vname!*

*Čuvaj, Bog nam silni,
staje in živino
in pošteno v belih dvorih
našo vso družino.*

*Prve težke kaplje . . .
Že ječé zvonovi,
in njih plahi glas pod nebom
se bori z vetrovi . . .*

Oton Zupančič.

